

Sygn. akt I C 1378/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Józefowski

Protokolant: Małgorzata Schick

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Z. N.

przeciwko J. R.

o zapłatę 1 000 zł

I. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda Z. N. kwotę 1 000 zł (jeden tysiąc) z ustawowymi odsetkami od 23 października 2012r.;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1378/12

UZASADNIENIE

Powód Z. N. domagał się zasądzenia od pozwanego J. R. kwoty 1 000zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w maju 2012r. pożyczył pozwanemu kwotę 1 000zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w terminie dwóch tygodni. Do zwrotu pożyczki jednak nie doszło, a obecnie pozwany unika powoda, przy czym jego żona twierdzi, że nie ma go w domu.

Pozwany J. R. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że brak dowodów na okoliczność udzielenia mu pożyczki przez powoda, daty zwrotu pożyczki, wysokości tej pożyczki, a w pozwie - zdaniem pozwanego - chodzi o podważenie opinii pozwanego i uprawianie polityki przy "nadużywaniu sądów".

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód pożyczył pozwanemu kwoty po 500 zł - łącznie 1000 zł . Strony nie zawarły umowy w formie pisemnej, a termin zwrotu pożyczki ustaliły na dwa tygodnie po udzieleniu pożyczki, przy czym pozwany pożyczki tej powodowi nie zwrócił.

dowód: zeznania powoda;

Sąd zważył:

Zgodnie z treścią art. 720. § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Według art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Pisemna forma umowy jest zastrzeżona ad probationem, co oznacza, iż zgodnie z art. 74 k.c. § 1. zastrzeżenie formy pisemnej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej.

Powód jednakże wiarygodnie zeznał, że de facto zawarł dwie umowy pożyczki z pozwanym, każdorazowo na kwotę nie przynoszącą 500 zł, a jedynie łączna zaległość pozwanego przewyższa kwotę 500 zł. Oznacza to, że rygory dowodowe z art. 74 k.c. nie mogą być stosowane.

W toku procesu powód wiarygodnie przedstawił, że udzielił pozwanemu pożyczek pieniężnych, a pozwany pożyczoną kwotę nie zwrócił mimo upływu terminu do zwrotu pożyczki.

Powód w pełni wiarygodnie wyjaśnił, że miał zaufanie do pozwanego, gdyż pozwany od wielu lat pisze pisma do sądów i urzędów oraz instytucji, a powód uprzednio korzystał z tego typu usług pozwanego.

W tej sytuacji, kiedy pozwany był obdarzony przez powoda dostatecznym zaufaniem, powód zdecydował się na udzielenie pozwanemu pożyczki, skoro pozwany uzasadniał, że potrzebuje pieniędzy na leczenie i dojazd do lekarzy.

Jak wskazano, okoliczność, że strony nie zawarły pisemnej umowy pożyczki nie powoduje nieważności tego zobowiązania. Twierdzenia pozwanego sprowadzające się do zaprzeczania otrzymania pożyczki należało ocenić jako całkowicie gołosłowne. Pozwany nie stawiał się nawet na rozprawę wyznaczoną przez Sąd, przy czym jego nieobecności nie sposób potraktować jako usprawiedliwionej, skoro pozwany wbrew przepisowi art. 2141 k.p.c. nie przedstawił zaświadczenia od lekarza sądowego.

Według tego przepisu usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego.

Zgodnie z art. 302. § 1 k.p.c. gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej przesłuchać można co do okoliczności spornych jedną tylko stronę, sąd oceni, czy mimo to należy przesłuchać tę stronę, czy też dowód ten pominąć w zupełności. Sąd postąpi tak samo, gdy druga strona lub niektórzy ze współuczestników nie stawili się na przesłuchanie stron lub odmówili zeznań. Pozwany bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawę, co doprowadziło do pominięcia dowodu z jego zeznań.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie wiarygodnych zeznań powoda przyjął, że pozwany otrzymał pożyczone pieniądze i ich nie zwrócił w terminie, co stworzyło konieczność do wydania wyroku nakazującego pozwanemu zwrot udzielonej pożyczki.

O kosztach procesu rozstrzygnięto według reguły z art. 98 k.p.c.

Kierując się powyższymi przesłankami orzeczono jak w sentencji.